

IVO TOMÁŠEK

BOHDAN

PENZION NAD STRŽÍ 2

BOHDAN

PENZION NAD STRŽÍ 2

IVO TOMÁŠEK

ÚVOD

„BOHDAN“ navazuje na knížku „Penzion nad strží.“ Na úvod alespoň krátké seznámení s protagonisty předchozího i tohoto navazujícího příběhu.

Kriminalisté, právník Miroslav Sedláček a speciální pedagog Jiří Pšenička po neshodách s nadřízenými opustili „pohostinnou náruč“ policejního aparátu a šli se uplatnit v civilní životě.

Sedláček si zařídil vlastní advokátní kancelář v Chomutově, kam se hned přestěhoval. S bývalými kolegy se občas setkal při soudních jednáních, s Jiřím Pšeničkou byl v kontaktu téměř pravidelně. Přátelská posezení střídala řešení právních problémů při přeměně opuštěného statku v penzion nedaleko Nechranické přehrady.

V kamarádském kontaktu zůstal Mirek i s bývalou kolegyní Věrkou, které pomáhal překonat problémy s dědictvím po manželově smrti při autonehodě, zaviněné podnapilým řidičem.

Pšenička na vysněnou vlastní školu nedosáhl. Možná zásahem černé ruky osudu, v podobě nějakého „klacku pod nohy.“ Trochu ho to mrzelo, nikoli ale paralyzovalo. Zejména, když se dařilo ze zanedbané usedlosti postupně vytvářet útulný penzion.

Jednou nohou ve školství přece jenom zakotvil; ve výchovném ústavu pro mladistvé. Zpočátku na částečný úvazek jako etoped¹. Po necelém roce na plný úvazek. Záhy se stal i zástupcem ředitelky a po jejím odchodu do důchodu po ní převzal vedení ústavu.

Řízení dvou „institucí“ nebylo trvale možné, proto se penzionu ujal ekonom; Věřčin bratr Jakub, který se zanedlouho stal Pšeničkovým švagrem.

Věrka po smrti manžela začala uvažovat o budoucnosti. Smutek zřejmě umocnil nechuť k pokračování v policejní práci. Bez většího zaváhání přijala Pšeničkou nabídnuté místo psycholožky v ústavu. Oba byli volní; nebylo divu, že ji záhy požádal ji o ruku.

Švatební hostina, samozřejmě za Mirkovy účasti, se uskutečnila v renovované části Jirkova penzionu.

Kromě bezvadného interiéru restaurace, fungovaly i vkusně vybavené pokoje. Jen přestavba stodoly na „konferenční sál“ s barem, se trochu opozdila, což však nemělo vliv na oslavu.

„S tímhle můžeš být, Jirko, nadmíru spokojený!“

„To jsem, Míro! Ale budu ještě spokojenější, až doplatím všechny půjčky... ale spokojený jsi určitě i ty! Máš hodnou a milou manželku, přibyla vám holčička, advokacie ti šlape...“

„To ano, ale začátky jsme měli dost výživné; ještě, že jsme odešli včas, dokud máme ještě chuť a energii zvládat změny. I když ani teď

¹ ETOPED – speciální pedagog pro výchovu a vzdělávání obtížně vychovatelné mládeže.

nemáme moc volného času. Ale na rodinu a na občasná setkání si určitě čas najdeme!“

BOHDAN

Scházeli se; nepravidelně, ale dost často.

Při jednom z posezení v penzionu, byl Jirka občas trochu mimo.

„Ptáš se, Mirku, jestli nemám bolobřich... tak to tedy nemám!

Tady, dokonce i v ústavu, se dobře vaří, to si musím pochválit!“

„Jo, dobrou stravu ti potvrzují...“

Jirka ho k další chvále už nepřipustil a pokračoval: „Ale je fakt, že se mně občas honí hlavou jeden takový na první pohled běžný případ... sám víš, že nám oběma ještě slouží policejní čich...“

„Tak to, Jirko, vybal, třeba když k tomu policejnímu čichu přidáme i právnícký a pedagogický!?“

„Snad jindy, jako hostitel nechci kazit atmosféru...“

„Ale klidně povídej,“ skočil mu do řeči Mirek.

„No tak tedy jo...“

Před třemi týdny nám z diagnostáku přivezli šestnáctiletého Bohdana Bímu. V běžném kontaktu docela slušný kluk. Nejmladší ze tří sourozenců samoživitelky, která si dva kluky a jednu holku uštrikovala se třemi chlapy. Bohdan však v rodném listu otce uvedeného nemá.“

„Asi, Jirko, duch svatý.“

„Zřejmě.“

Matka pocházela ze slušné rodiny ve Slaném. Maturovala na ekonomce. Chytrá ženská, ale od dospívání věděla, že „nástroj“ nemá jen na čůrání. Jako účetní spolehlivá, ale jako matka nic moc a jako

manželka spíš jen nic. Alespoň podle vyjádření sociálních pracovníků z terénu, o která se opírali i u soudu, který následoval po Bohdanově neúspěšném dobrovolném pobytu v diagnostáku. Pobyt pod pedagogickým dohledem měl zlepšit Bohdanovy móresy. Jelikož se to nezdařilo, soud stanovil náhradní výchovu.

Matka si poté, co na VŠE získala titul Bc, si zařídila na Kladně účetnickou živnost, později rozšířenou o daňové poradenství. Pak i filiálku v Lounech.

Když byla v časové tísní, tak děti jednotlivě, nebo najednou, dávala ke svým rodičům, nebo k sestře. Vdaná byla dvakrát, Bohdana měla jako rozvedená.

V současné době má už obě starší děti samostatné.

„A teď se podrž! Dcera si vzala bývalého matčina milence, o šestadvacet let staršího – ale samozřejmě bohatého, žijícího v Salzburgu. Vypadá to, že ho mámě přebrala, protože od té doby se stýkají minimálně.“

„A teď už k Bohdanovi. V jádru není zlý, ale ne takový dobrák či suverén, jak navenek působí. Využívá svého ‚andělského vzezření‘, což v souvislosti s nadprůměrnou inteligencí (měřili ji v diagnostáku, tak i Věrka), má docela dobré vybavení pro řádnou kariéru, ale i podvodníka.“

Od 4. třídy ZŠ se pilně zúčastňoval školních lumpáren, kvůli nimž měl sníženou známku z chování. Ve víceletém gymnáziu měl docela dobré výsledky. Ovšem, pokud do školy docházel. Zvýšené absence se projevíly ve druhém pololetí minulého školního roku. Zpočátku omluvené, potom se čím dál víc objevovaly i neomluvené, nebo

kýmsi podepisované omluvenky. Je záhadou, odkud pocházely slušné finanční obnosy, kterými disponoval.“

„Ale kvůli tomu snad u vás není; něco asi ještě k tomu měl, ne? Ale peníze asi neměl od mámy, že?“

„To není všechno, Míro! Ve zprávách od terénních sociálních pracovníků je konstatováno, že v poslední době se dohadoval s matkou, které i vyhrožoval a urážel ji. Před nástupem do náhradní výchovy chodil domů podnapilý, intenzita hádek se stupňovala. Ale ani tohle není hlavní příčinou nařízení náhradní výchovy.“

Po nástupu do gymnázia začal kamarádit s o rok starším klukem, jakýmsi Milošem Sehnoutkem, který byl – jak se říká, dítětem ulice. Z průmyslovky ho vyhodili pro nekázeň a absence, nakonec se učil instalatérem Ale i z učení ho vyloučili. Šikovný natolik, že nenechal na pokoji klíče od bytu sousedky. Bydlela o patro níž. Občas vyběhla z bytu, přičemž klíče nechávala zvenčí v zámku.

Miloš si udělal kopii bytového klíče a nějaký čas si k ní chodil jako do pokladničky. On totiž její manžel – původně úředník a nyní úspěšný podnikatel, ale spíš kmotr, byl po 90. roce často – údajně pracovně, mimo domov. Další osoba nebyla v bytě hlášena.

Ve dvou šuplatech byly peníze jen tak poházené, takže když si tam hrábl, nebylo to znát.“

„To tedy, Jirko, bylo z čeho brát.“

„Párkrát si přibral Bohdana na hlídání, ten to ovšem popírá. Miloš tvrdí, že Bohdan z toho měl také nějaké peníze. Celkovou sumu zcizených peněz nelze určit. Paní o nich neměla přehled.“

„Takže se jednou milostpaní vrátila... a ejhle?!“